

ע"פ 29663/12/16 - מירב פרץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 29663-12-16 פרץ נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מערערת	מירב פרץ
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על הכרעת דינו ועל גזר דינו של ביהמ"ש קמא (כבוד השופט הבכיר יעקב בכר) בת"ד (תעבורה עכו) 5550-02-11.

כנגד המערערת הוגש, בתאריך 12.2.11, כתב אישום המייחס לה עבירות של **נהיגה רשלנית**, לפי סעיף 62(2)+38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (להלן: **הפקודה**); **נהיגה בדרך הגורמת נזק**, לפי תקנה 21(ב) (2) לתקנות התעבורה, תשכ"א- 1961 (להלן: **התקנות**); **אי מתן אפשרות חציה**, לפי תקנה 67(א) לתקנות; וחבלה של ממש, לפי סעיף 38(3) לפקודה.

על פי הנטען, בתאריך 19.12.10 בשעה 17:15 לערך, נהגה המערערת ברכב פרטי ברחוב ההגנה בנהריה מכיוון צפון לכיוון דרום. בכביש בו נהגה המערערת סומן מעבר חציה וכן הוצגו תמרורי ג' 7 (מעבר חציה). אותה עת, חצתה את הכביש במעבר החציה לעיל הקטינה י', ילידת 1999. הקטינה חצתה את מעבר החציה משמאל לימין מכיוון נסיעת המערערת. המערערת נהגה ברשלנות בכך שלא האטה את מהירות נסיעתה עת התקרבה למעבר החציה לעיל ואז פגעה בקטינה - דבר שהוביל לחבלת האחרונה ובין היתר לשבר בעצם הזרוע.

בית המשפט קמא בחן את כלל ראיות הצדדים והגיע לממצאי העובדה הבאים: ראשית, נקבע (בין היתר על בסיס גרסת המערערת) כי בצדי הכביש חנו אותה עת רכבים; שנית, נקבע כי התנועה בנתיב הנגדי (ממנו החלה הקטינה את חציית המעבר) היתה ערה. שלישית, נקבע שחרף החשיכה התאורה במקום היתה תקינה, הקטינה לבקשה בגדים בהירים וניתן היה להבחין בהולכי רגל. רביעית, נקבע כי הקטינה חצתה את מעבר החציה בהליכה מהירה (כגרסת הקטינה ויתר עדי התביעה) ולא בריצה כגרסת המערערת. חמישית, נקבע כי מקום הפגיעה היה על מעבר החציה, לאחר שהקטינה הספיקה לחצות כ 6.2 מטר. בנוסף, אימץ בית המשפט קמא את מסקנת הבוחן כי מהירות המערערת עת התקרבה למעבר החציה לא פחתה מ 40 קמ"ש.

על בסיס ממצאי העובדה לעיל, קבע בית המשפט קמא כי על המערערת היה לנסוע במהירות נמוכה יותר וזאת על מנת לאפשר עצירה במידת הצורך ולו נסעה במהירות נמוכה יותר יכולה היתה להבחין בקטינה באופן שהיה מאפשר עצירה בטרם פגיעה. זאת ועוד, נקבע מעבר לנדרש כי גם אם היה נקבע שהקטינה היתה במצב של ריצה, אזי הדבר אינו יכול להביא למסקנה כי אופן נהיגתה של המערערת נעדר רכיב של התרשלות.

בהודעת ערעור מפורטת וכן במסגרת הדיון שהתקיים לפניי, ניסו באי כוחה של המערערת לשמוט את הקרקע מממצאי העובדה שנקבעו על ידי בית המשפט קמא. בהקשר זה, נטען כי הקטינה חצתה את מעבר החציה בריצה וכן כי הדבר נעשה לא בניצב לכיוון התנועה (היינו לרוחב מעבר החציה) כי אם באלכסון - מהנקודה בה ירדה הקטינה מרכב אביה לעבר הצד השני של הכביש. נטען, כי בהינתן "שינוי" שני ממצאים אלה, מדובר בתאונה בלתי נמנעת. עוד נטען, כי חוות דעת מומחה ההגנה (אשר הפנה, בין היתר, לסימני הניגוב על רכב המערערת) תומכת באמור לעיל.

עיינתי בכלל ראיות הצדדים, בחנתי אותן לאור טענות הצדדים והעולה הוא שאין לשנות ממסקנות בית המשפט קמא. כידוע, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות וכלל זה תקף גם כאשר מדובר בחוות דעת מקצועיות שהתקבלו לאחר שמיעת וחקירת המומחים (ור' בהקשר זה, לדוגמה, האמור בע"פ 7010/09 **אבשלומוב נ' מ"י**, 5.7.12).

בעניינינו, בוססו ממצאיו של בית המשפט קמא כדבעי - עיון בעדויותיהם (וכן הודעותיהם) של אבי הקטינה, הקטינה ושל העד יוסי עזרא מובילים למסקנה כי בדין קבע בית המשפט קמא כי הקטינה לא רצה עת חצתה את מעבר החציה אלא לכל היותר הלכה בהליכה מהירה. הן האב והן הקטינה מסרו כי האחרונה התכוונה מייד לאחר שירדה את רכב האב לחצות את הכביש שלא במעבר החציה אולם לנוכח הערת האב היא ניגשה למעבר וחצה את הכביש במעבר החציה. לכן, אין מקום להתערב בממצא זה.

לגבי מקום האימפקט אפנה, כדוגמה, למיקום עליו הצביעה המערערת עצמה (ר' תמונה מס' 8 בת/6) - נקודת אימפקט זו מהווה, למעשה, את לבו של התיק כולו. מדובר בקטינה שחצתה כביש דו נתיבי עם מסלול נסיעה אחד לכל כיוון (מעבר לרכבים שחנו בצדי הדרך). מה שחשוב לעניינינו הוא כי בנתיב התנועה הנגדי לכיוון נסיעת המערערת היתה תנועה ערה. המערערת נסעה במהירות גבוהה באופן יחסי וחרף התקרבותה למעבר החציה לא האטה את רכבה למהירות שתאפשר תגובה שתביא את רכבה לעצירה בטוחה באם "יגיש" הולך רגל מעבר לטור הרכבים שהגיעו ממול. הגם שניתן להסתייג מהקשר שקשר הבוחן (לראשונה בעדותו, עמ' 19 למטה) בין מהירות הנסיעה לניפוץ השמשה (ור' בהקשר זה האמור בעפ"א (מחוזי חיפה) 5523-09-16 **מבארכה נ' מ"י**, 14.11.16), אני מאמץ - כבית המשפט קמא - את מסקנת המומחה, שהינה למעשה מסקנתו של כל נהג סביר, כי התנועה הערה במקום חייבה האטה ויתר תשומת לב לנוכח מעבר החציה במקום. אפנה בהקשר זה לחישובי הבוחן שהתבססו על מהירות 40 קמ"ש בעמ' 24, שורות 16-31 לפרוטוקול.

לא התעלמתי מטענת המערערת כי לא נערך שחזור "כהלכתו", אך איני סבור כי הדבר התחייב בנסיבות העניין - הזירה הינה זירה "פשוטה" באופן יחסי והגם ששחזור שכזה בהחלט לא היה גורע, אין מדובר במקרה בו אי עריכת השחזור פגעה בהגנת המערערת (בניגוד למקרה שנדון בעפ"א (מחוזי חיפה) 11917-11-16 **טויבר נ' מ"י**, 4.12.16, אליו

הפנו ב"כ המערער). עוד אפנה לכך כי בוחן תאונות הדרכים ערך ניסוי שדה הראיה בזירה וממצאיו לא נסתרו.

ב"כ המערער העלו טענות כנגד אי חקירת המערער בעבירות המדויקות שיוחסו לה בסופו של יום בכתב האישום. איני סבור שיש נפקות לענייננו בטענה זו - אכן, על היחידה החוקרת חל איסור לבצע "מניפולציות" בסעיפי האישום המיוחסים לחשוד (לדוגמה, הפחתת חומרת העבירה על מנת לחלץ מחשוד גרסה וכו'), אך לא כך המקרה שלפנינו. לא נטען ומאליו יוצא שלא הוכח במה חקירת המערער בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות פגעה בהגנתה חרף האשמתה (והרשעה בסופו של יום) בנהיגה רשלנית.

אשר על כן, אין מקום להתערב בקביעות בית המשפט קמא בדבר אחריות המערער לתאונה. מדובר בתאונה נמנעת. אכן, אחריות נהג לתאונה המתרחשת במעבר חציה אינה אבסולוטית, אך במקרה דנן ניתן היה למנוע בנהיגה זהירה יותר - של נהג סביר - את התאונה ומשכך יש לדחות את הערעור על ההרשעה.

לעניין העונש, השית בית המשפט קמא עונש של 5 חודשי פסילה בפועל; קנס בסכום של 1,600 ₪ וכן פסילה על תנאי. בית המשפט שקל, מחד, את נסיבות התאונה ואת הפגיעה בקטינה; ומנגד, את עברה התעבורתי הקל עד מאוד של המערער, שנוהגת משנת 1991. המערער טענה כי יש להקל בעונשה בהפנותה, כאמור לעיל, לשנים הרבות בהן היא נוהגת ללא ביצוע עבירות של ממש וכן הפנתה לנחיצות הרישיון לצרכי עבודה. מנגד, הביעה המשיבה את התנגדותה לכל הקלה בהפנותה לכך כי אין מדובר בענישה המצדיקה התערבות.

שקילת הנתונים הנוגעים לענישת המערער, הביאה אותי למסקנה שאין מקום להתערבות ברכיבי הענישה. אכן, המערער נוהגת שנים רבות ולמעט הרשעה בתיק דנן, "עברה", בפועל, נקי. עוד ניתן להפנות לכך כי במקום בו התרחש האירוע בוצעו שינויים (ר' תצלומים 3-4 בחוו"ד ההגנה נ/4) וכיום מדובר בצומת בטיחותי יותר. ואולם, לא ניתן להתעלם מנהיגתה הרשלנית ומכך שאך בנס הסתיים האירוע מושא דיוננו בפגיעה קלה יחסית בקטינה. עולה שבית המשפט קמא איזן נכונה בין השיקולים. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שהשיתה הערכאה הדיונית, למעט במקרים חריגים בהם נפלה טעות בולטת בגזר הדין או שהעונש שנגזר חרג באופן קיצוני מרף הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מ"י, 29.1.2009; ע"פ 2062/11 בורדנבה נ' מ"י, 22.7.13).

סוף דבר, אני מורה על דחיית הערעור, על שני חלקיו.

בהחלטתי מתאריך 14.12.16 עיכבתי את רכיב הפסילה בפועל (ורכיב זה בלבד). לנוכח תוצאת פסק הדין, **אני מורה כי המערער תפקיד את רישיון הנהיגה המצוי ברשותה לא יאוחר מתאריך 15.3.17.**

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לצדדים וכן תוודא טלפונית קבלת פסק הדין (+תיעוד בנט המשפט).

ניתן היום, ח' אדר תשע"ז, 06 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.